

ZANIB MIAN

GEÏLLUSTREERD DOOR KYAN CHENG

MAYSA & MUSA

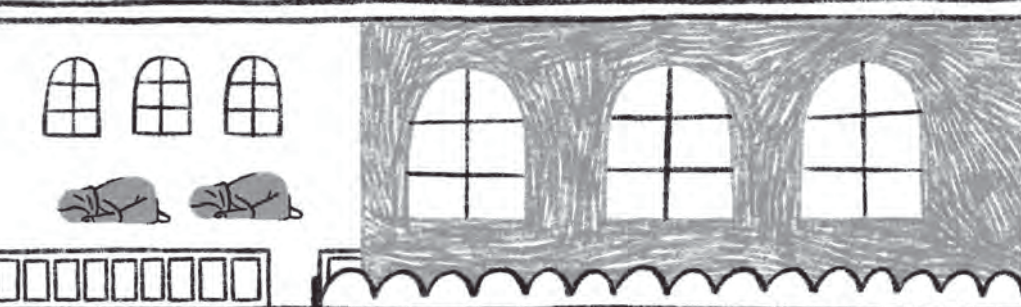
EN HET KOEKJESMYSTERIE

Vertaald door Najiba Abdellaoui

'VOLT

Amsterdam

Voor mijn ouders, Ami en Aboo.
Bedankt dat jullie de kleine schrijver
in mij hebben gevoed.

GEBEDSRUIMTE

IFTARKAMER

**MADRASSA-
KLASLOKAAL**

**KANTOOR VAN
IMAM
ABDULLAH**

HUIS VAN DE FAMILIE MALIK

HOOFDSTUK 1

'GEDRAAG JE!' zei mama tegen me toen ik uit de auto sprong.

Dat is zo ongeveer het ergste wat je kunt zeggen tegen iemand die zich altijd probeert te gedragen, maar daar nooit in slaagt omdat er steeds onverwachte dingen gebeuren!

Mijn tweelingbroer, Musa, keek me over zijn schouder aan met een **grote grijns**. Hij weet in ieder geval dat het niet mijn schuld is dat mijn wereld altijd **op zijn kop** staat.

Mama had ons afgezet bij de moskee waar we een soort naschoolse club hebben die **madrassa** heet.

Ik concentreerde me heel hard op wat mama had gezegd. *Gedraag je.*

Ik had haar blik gezien toen ze die woorden uitsprak. Die

blik zei: **gedraag**

je, blijf uit de

problemen

zodat we

weten dat je

verstandig

genoeg bent

om mee te

gaan op

schoolreisje

naar Wales.

In het begin ging het heel goed. Ik luisterde aandachtig naar mijn madrassaleraar, mevrouw Hussain, en probeerde geen woord te missen van wat ze zei. Maar voor ik het wist hoorde ik iemand hard mijn naam roepen.

‘Maysa Malik!’

De boze stem van mevrouw Hussain haalde me plotsklaps uit mijn dagdroom. Ik vond het eerlijk gezegd wel een beetje vervelend, want ik was aan het dromen over hoe de wereld eruit zou zien als we allemaal oranje waren. Dat was grappig en eng tegelijk, wat een ongebruikelijke combinatie is.

Ik keek snel naar Musa. Misschien kon hij me via wat tweelingtelepathie vertellen wat het antwoord was, of me zelfs de vraag laten weten! Maar hij staaarde me alleen maar aan met extra grote ogen en deed toen met zijn hand een vis na die in het water zwom.

‘Hm... vis?’ probeerde ik.

‘Vis? Vis?!’ sputterde mevrouw Hussain.

‘PROBEER JIJ SOMS GRAPPIG TE ZIJN?’

Ze keek me aan alsof ze op een antwoord wachtte, maar ik durfde niets meer te zeggen.

‘Het juiste antwoord is **Profeet Nuh** (vrede zij met hem), die ook bekendstaat als Noah! Vis? Ik heb hier werkelijk geen woorden voor!’ zei ze uiteindelijk.

Tot mijn schrik besepte ik dat de vraag de hele tijd op het bord had gestaan:

Welke profeet bouwde een ark?

Het was zo makkelijk. Natuurlijk wist ik het antwoord! Mevrouw Hussain zou zeker denken dat ik het expres deed. Als ik weer in de problemen kwam, zouden mama en papa me absoluut niet op schoolreisje laten gaan. En als ik niet mee kon, zou mijn leven voorbij zijn! Het was de reis van mijn leven. Letterlijk *alle* kinderen uit mijn klas gingen mee. Er waren geweldige activiteiten gepland zoals ponyrijden, boogschieten, kanoën, door rivieren wandelen en karten. Dingen die ik altijd al eens heb willen doen, maar nog nooit heb gedaan!

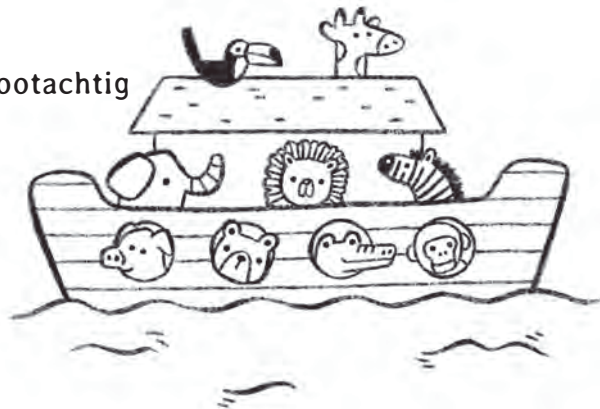

En al mijn vrienden zouden er minstens een jaar over praten wanneer ze terugkwamen. Hoe zou ik mee kunnen praten als ik er niet eens bij was?

Ik zei natuurlijk sorry. En Alhamdulillah, God zij dank, werd mevrouw Hussain na de les afgeleid door Yasin, die de hele les groen had gezien en net toen mama ons kwam ophalen begon over te geven. Daardoor kon mevrouw Hussain mama niet vertellen dat ik weer eens afgeleid was door mijn eigen dagdromen.

'WAT WAS DAT MET DIE VISHINT?' Je hebt me in de problemen gebracht!' zei ik onderweg naar de auto tegen Musa terwijl ik woest mijn fidgetspinner ronddraaide.

'Het was een bootachtig iets wat door het water ging!' zei Musa.

‘Het is je eigen schuld dat je dagdroomt en slecht bent in hints.’

Hij had eigenlijk wel gelijk. **HET WAS OOK MIJN EIGEN SCHULD.** Ik dagdroom veel te veel. Musa is veel bewuster van alles wat er om hem heen gebeurt. Zelfs als hij op zijn spelcomputer speelt, hoort hij alles wat er wordt gezegd.

In sommige opzichten zijn we **totale tegenpolen** en in andere opzichten zijn we juist precies hetzelfde. We zijn allebei rommelkonten. **Onze kamer is een gevaar voor de gezondheid.**

De vloer is geen lava, maar papa zegt dat het levensgevaarlijk is om in onze kamer te lopen. Hij is op dingen gestapt die hem deden schreeuwen van de pijn of kokhalzen van walging. Mama en papa verzinnen allerlei extreme dingen om ons aan het schoonmaken te krijgen, zoals geen ijs totdat we opruimen.

Mama was in een **superblijje stemming** omdat de Ramadan begint zodra de maan wordt gezien, en dat zou vanavond of morgen zijn.

‘Ik hoop eigenlijk dat dit niet de eerste vastenavond is,’ zei ze toen we het huis binnenliepen, ‘want ik ben een beetje laat met het maken van samosa’s. Maar aan de andere kant hoop ik *wel* dat het vanavond is, want ik kan niet wachten!’

‘Weet je, we overleven het heus wel als we de Ramadan zonder samosa’s beginnen,’ riep papa van boven aan de trap.

‘Nee, dat doen we niet!’

schreeuwden Musa en ik uit.

Mama giechelde. ‘Wat doe je nu al thuis, schat?’

‘Ik ben eerder thuisgekomen omdat het

RAMADAN ZOU KUNNEN ZIJN!’

Papa knipoogde.

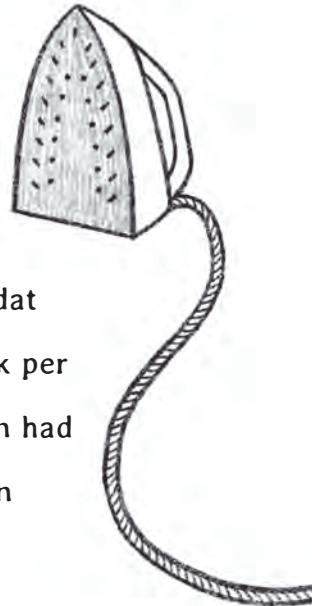
‘Kunnen we helpen met de samosa’s?’ zei

Musa. ‘Alsjeblieeeeeeft?’

‘Oké, vooruit dan,’ gaf mama toe toen ze Musa’s engelachtige glimlach zag. Eigenlijk had ze er een hekel aan als er meer mensen in de keuken waren.

‘Ik kook alleen,’ zei ze dan, als een mysterieuze spion. Gelukkig was ze geen echte spion, ze was wiskundelerares. Als ze een echte spion was, zou ze alle vreselijke dingen hebben ontdekt die ik per ongeluk had gedaan en heb gefikst voor iemand erachter kon komen.

Zoals die ene keer **toen ik het tapijt verschroeide** met het strijkijzer dat ik niet eens mag gebruiken. Ik heb de lelijke plek met het vloerkleed bedekt (nou ja, ik denk dat er nog steeds een kans is dat ze het ontdekt!). En een keer stootte ik per ongeluk de taart om die ze voor gasten had gebakken. Ik zorgde ervoor dat er geen

kruimel meer te bekennen was en nu is het een 'vreemd mysterieus iets' wat in ons huis is gebeurd. Mijn oma zegt dat het de schuld is van **djinns** (de islamitische versie van geesten).

We zaten aan de keukentafel en probeerden driehoekjes te vouwen van filodeeg waar we een gehaktmengsel in stopten. Om de randen

dicht te maken moesten we een 'lijm' van bloem en water gebruiken. Mama en papa maakten perfecte driehoekjes. Ik kon niet wachten om ze op te eten. **Pluizenbol**, onze kat, had er ook wel zin

in en keek me vanaf de andere kant van de kamer **verwachtingsvol** aan.

De samosa's van Musa en mij waren allemaal half open, rommelig en vielen uit elkaar. Musa had meerdere keren de eetbare lijm van zijn vingers gelikt en zijn samosa's met dezelfde smerige vingers dichtgemaakt. Daarom zei mama met haar lerarenstem: 'Bedankt allebei, ik maak de rest zelf wel af.'

Dit duurde zo lang dat het al **Maghrib** was toen de samosa's klaar waren. **Maghrib is het zonsonderganggebed.**

We hebben ook:

Fajr: het ochtendgebed.

Dhuhr: het middaggebed.

Asr: het namiddaggebed.

Isha: het nachtgebed.

We baden samen en gingen toen naar buiten om te kijken of we de Ramadanmaan konden zien.

Dat was alsof je met het blote oog een

draadje probeerde te spotten aan de andere kant van het schoolplein. Als hij er was, konden we hem niet zien, maar we hoefden enkel de televisie aan te zetten om te kijken wat de islamitische zenders zeiden.

Musa pakte de afstandsbediening en sprong op de bank. 'Waar zit het moslimkanaal, mama?' vroeg hij.

Mama hielp Musa bij het zoeken naar het juiste kanaal dat heel blij aankondigde dat de

Ramadan was begonnen!

Ik houd van de Ramadan.
Het betekent dat Eid eraan komt! We knuffelden elkaar en er hing een **speciale sprankeling** in de lucht.

Een prachtige, glinsterende kalmte die slechts vijf minuten duurde. Want toen kwam het telefoontje dat de rest van mijn dag, de rest van mijn Ramadan en misschien wel de rest van mijn leven bedierf.

